

Tato diplomová práce se zabývá analýzou bezpečnostní politiky Evropské unie vůči zemím Maghrebu mezi lety 2005 a 2010. Činí tak se záměrem ověřit, nakolik praktická politika odpovídá úrovni politických deklarácí. Pomocí analýzy Evropské politiky sousedství a v jejím rámci realizované podpory demokratizace v regionu Severní Afriky chce zároveň přispět k probíhající diskusi, zda je možné Evropskou unii chápat jako tzv. normativní mocnost (Normative Power). První kapitola stručně představuje koncept normativní mocnosti. Následující oddíl se zabývá Evropskou bezpečnostní strategií, přičemž dochází k závěru, že cíl podpory demokracie zaujímá v rámci tohoto dokumentu centrální místo. Třetí část poskytuje historický přehled evropské politiky vůči Středozeří, v jejímž rámci se vztahy EU a zemí Maghrebu rozvíjely, přičemž největší pozornost je věnována analýze Evropské politiky sousedství. Následující kapitola zkoumá úroveň praktické evropské politiky. Skládá se ze tří samostatných případových studií evropské politiky vůči Tunisku, Maroku a Libyi mezi roky 2005 a 2010. Pátá a závěrečná část kvalitativně analyzuje způsob, jakým čtyři faktory (obchod, energetická spolupráce, migrace a terorismus) přispěly ke strukturování vztahů mezi Tuniskem, Marokem a Libyí na jedné straně a Španělskem, Francií a Itálií na straně druhé. Diplomová práce dochází k závěru, že ačkoli v úrovni politických deklarácí se EU snaží působit jako normativní mocnost, její praktická politika je výsledkem kombinace působení několika materiálních zájmů a prosazování jejich hodnotově definovaných cílů je postaveno na druhou kolej.